

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia	NSA Grażyna Radzicka
Sędziowie		WSA Izabela Bąk - Marciniak (spr.) WSA Maciej Busz
Protokolant	st. sekr. sąd.	Justyna Hołyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 sierpnia 2015 r.

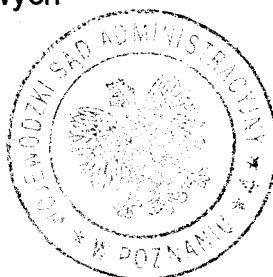
sprawy ze skargi Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” w Rybniku

na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koninie

z dnia 06 lutego 2015 r. nr SKO-ZP-4160/342/2014

w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia

1. uchyła zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję Wójta Gminy Słupca z dnia 12 listopada 2014 r. nr OŚ.6220.2.2014;
2. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koninie na rzecz skarżącego Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” w Rybniku kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

Laura Szukała
st. sekretarz sądowy

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 6 lutego 2015r. nr SKO-ZP-4160/342/2014 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koninie utrzymało w mocy decyzję Wójta Gminy Słupca z dnia 12 listopada 2014r. umarzającą postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegającej na przebudowie stacji bazowej telefonii komórkowej Orange Polska S.A. „Cienin” położonej w Cieninie Zabornym na dz. nr ewid. 234/4 w gminie Słupca.

Stan faktyczny sprawy przedstawiał się następująco:

Orange Polska S.A. z/s w Warszawie S.A. wnioskiem z dnia 1 marca 2014r. wystąpił o wydanie decyzji o ustalenie środowiskowych uwarunkowań dla inwestycji polegającej na przebudowie stacji bazowej telefonii komórkowej Orange Polska S.A. „Cienin” na działce nr ewid.234/4 w Cieninie Zabornym. Do wniosku inwestor dołączył kartę informacyjną przedsięwzięcia, kwalifikację przedsięwzięcia pod względem konieczności sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko. Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014r. RDOŚ umorzył postępowanie w sprawie wyrażenia opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko inwestycji, albowiem przedmiotowego przedsięwzięcia nie zakwalifikować do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Wielkopolski Państwowy Inspektor Sanitarny poinformował o odstąpieniu od zajęcia stanowiska w sprawie. Pismem z dnia 21 kwietnia 2014r. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z/s w Rybniku (dalej : Stowarzyszenie) zwróciło się o dopuszczenie do udziału w postępowaniu na prawach strony. Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2014r. Wójt Gminy Słupca dopuścił Stowarzyszenie do udziału na prawach strony. Pismem dnia 28 kwietnia 2014r. Wójt przekazał inwestorowi uwagi Stowarzyszenia odnoszące się do dokumentacji dołączonej do wniosku, na które inwestor udzielił odpowiedzi w dniu 7 maja 2014r. Obwieszczeniem z dnia 7 kwietnia 2014r. organ zawiadomił strony o zebraniu materiału dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do jego treści.

Decyzją z dnia 5 czerwca 2014 r. Wójt Gminy Słupca umorzył postępowanie. Odwołanie od tej decyzji wniosło Stowarzyszenie domagając się jej uchylenia i

zarzucając naruszenie art. 7, 8, 9, 107§ 3 kpa w zw. z art. 2 Konstytucji RP poprzez brak logicznego wyjaśnienia i analizy faktycznej mocy EIRP danej anteny, brak wskazania metodyki którą organ kierował się dochodząc do przekonania, że inwestycja nie wymaga decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niewskazanie jaka istnieje możliwość maksymalnego pochylenia danej anteny według danych katalogowych, naruszenie § 3 ust.2 pkt 3 rozporządzenia, który ma zastosowanie w sprawie zgodnie z literalnym brzmieniem.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koninie po rozpatrzeniu odwołania Stowarzyszenia decyzją z dnia 23 września 2014r. uchyliło powyższą decyzję, i przekazało sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji z uwagi na fakt, iż wydana decyzja winna odnosić się do zarzutów wskazanych w odwołaniu Stowarzyszenia, a mianowicie zawierać ustalenia w zakresie czy zespoły anten planowane do realizacji wchodzą w superpozycję i tym samym należy uwzględnić ich wspólne EIRP; sprecyzowania co jest przedmiotem analiz, podania jakie są maksymalne możliwe do uzyskania tily elektryczne dla danej anteny; jaka jest dopuszczalna możliwa budowa obiektów na danym terenie na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Po ponownym przeprowadzeniu postępowania Wójt Gminy Słupca decyzją z dnia 12 listopada 2014r. nr OŚ.6220.2.2014 umorzył postępowanie administracyjne prowadzone w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przebudowy przedmiotowej inwestycji uznając, iż nie wymaga ona wydania decyzji w tym zakresie. Organ mając na uwadze orzeczenie SKO wezwał inwestora do złożenia wyjaśnień w zakresie wskazanym przez Stowarzyszenie. Dalej organ wskazał, że na podstawie zebranych dowodów i karty informacyjnej przedsięwzięcia stwierdzono, że charakterystyczne parametry nie kwalifikują przedsięwzięcia do grupy przedsięwzięć wymienionych w rozporządzeniu.

Odwołanie od tej decyzji wniosło Stowarzyszenie domagając się jej ponownego uchylenia i zarzucając : naruszenie art.7,8,9, 77§1 i 107§3 kpa poprzez nie udowodnienie, iż anteny wymienione w decyzji nie mogą być sumowane albowiem nie wchodzą w zjawisko superpozycji oraz sporządzenie decyzji w sposób nie możliwy do odkodowania bowiem brak jest logicznego wyjaśnienia na czym polega istota kwalifikacji w której organ nie analizuje faktycznej mocy EIRP danej anteny,

ponadto decyzja nie zawiera żadnego opisu wskazującego na metodykę którą kierował się organ dochodząc do przekonania iż inwestycja nie wymaga decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nadto organ nie wskazał jak ustalił maksymalne tility anten; naruszenie § 3 ust.2 pkt 3 rozporządzenia poprzez jego pominięcie.

Rozpoznając sprawę w wyniku odwołania wniesionego przez Stowarzyszenie Samorządowe Kolegium Odwoławcze stwierdziło, że w sprawie ma zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Organ przytoczył treść art. 59 ust.1 pkt 1 i 2 oraz art. 71 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy, a także § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust.1 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko Samorządowe Kolegium Odwoławcze podkreśliło, że z przedłożonej przez wnioskodawcę karty informacyjnej przedsięwzięcia, a także z pozostałej dokumentacji wynika, że przedmiotem przedsięwzięcia jest przebudowa stacji bazowej telefonii komórkowej. Na wieży pracować będzie 11 anten sektorowych tworzących 7 sektorów skierowanych na azymuty 20, 40, 90, 160, 190, 270, 280 stopni. Modernizacja stacji obejmuje rekonfigurację systemu antenowego. Stacja będzie pracowała w systemie 450 i 900 MHz, a równoważna moc promieniowania izotropowo pojedynczych anten sektorowych skierowanych na azymuty 20, 90, 190, 270 stopni wynosi 3000W. Analizą zatem objęto odległość w osi głównej wiązki promieniowania do 150m od środka elektrycznego anten. Moc pojedynczych anten sektorowych skierowanych na azymuty 40, 160, 280 stopni (3 sztuki) wynosi 949W. Analiza obejmuje odległość w osi głównej wiązki promieniowania do 40 m od środka elektrycznego anten. W zasięgu 40 m od środka anteny na azymucie 40, 160, 280 stopni oraz w zasięgu 150 m od środka anteny na azymucie 20, 90, 190, 270 stopni brak jest zabudowy. Uwzględniając nawet potencjalną możliwą zabudowę określoną w planie miejscowym gminy Słupca, oś głównej wiązki promieniowania żadnej z anten nie przetnie przestrzeni znajdującej się do 2 m nad powierzchnią dachów budynków. Organ podkreślił, że planowane przedsięwzięcie ze względu na parametry nie należy, także do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko to jest nie należy do przedsięwzięć wymienionych w § 3 ust. 1 pkt. 8 rozporządzenia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze argumentowało, iż Regionalny Dyrektor

Ochrony Środowiska postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014r. umorzył postępowanie w sprawie wyrażenia opinii co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla niniejszego przedsięwzięcia. Ponadto planowana inwestycja położona jest poza granicami obszarów chronionych Natura 2000. Zatem inwestycji przedstawionej w karcie informacyjnej przedsięwzięcia nie można zakwalifikować do przedsięwzięć, dla których wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Nadto organ wskazał, iż pojęcie równoważnej mocy promieniowanej izotropowo (EIRP) odnosi się do pojedynczej anteny.

Zdaniem organu wobec powyższego postępowanie należało umorzyć jako bezprzedmiotowe w myśl art. 105 § 1 k.p.a.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu wniosło Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałaniu Elektroskażeniom „Prawo do Życia” w Rybniku, domagając się uchylecia zaskarżonej decyzji i zasądzenia kosztów postępowania. Uzasadniając swoje stanowisko skarżący zarzucił naruszenie art. 7, 8, 9, 107 § 3 k.p.a. w zw. z art.2 Konstytucji RP poprzez sporządzenie decyzji w sposób niemożliwy do odkodowania, albowiem brak jest logicznego wyjaśnienia na czym polega istota kwalifikacji i metodyka którą organ kierował się dochodząc do przekonania, iż inwestycja nie wymaga decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ponadto organ nie ustalił maksymalnych tiltów dla danych anten oraz ich maksymalnej mocy. Nadto skarżący zarzucił naruszenie § 3 ust.2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010r. poprzez nie podanie ilości mocy wszystkich anten znajdujących się na obiekcie oraz nie udowodnienie, że żadna z anten nie wchodzi w superpozycję i tym samym przepis § 3 nie ma zastosowania. Argumentując swoje stanowisko skarżący przytoczył treść orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego i Wojewódzkich Sądów Administracyjnych.

W odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m.in. art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. nr 153, poz. 1269, ze zm.) oraz art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r.

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. nr 153, poz. 1270, ze zm. - dalej w skrócie: P.p.s.a.), sprowadzają się do kontroli działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Sąd, badając legalność zaskarżonej decyzji w oparciu o wyżej powołane przepisy i w granicach sprawy, nie będąc jednak związany - stosownie do art. 134 P.p.s.a. - zarzutami i wnioskami skargi, uznał iż decyzja Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 6 lutego 2015r. narusza przepisy prawa, które mogłyby mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a co za tym idzie skarga zasługuje na uwzględnienie.

Wydając decyzje w rozpoznawanej sprawie organy administracji oparły się o treść ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko oraz rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie określania rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko.

Zgodnie z art. 71 powołanej wyżej ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia i jest wymagana dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. W myśl art. 60 ww. ustawy, Rada Ministrów uwzględniając możliwe oddziaływanie na środowisko przedsięwzięć oraz uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 (związane z dokonywaniem ewentualnej oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko), określi, w drodze rozporządzenia: 1) rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) rodzaje przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko; 3) przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako przedsięwzięcia, o których mowa w pkt 1 i 2.

W wykonaniu powyższej delegacji, Rada Ministrów w dniu 9 listopada 2010 r. wydała rozporządzenie w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. nr 213, poz.1397), które weszło w życie z dniem 15 listopada

2010 r. W § 2 rozporządzenia określono przedsięwzięcia zaliczane do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, w § 3 natomiast określono przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jak również odpowiednio przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako przedsięwzięcia mogące zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

W myśl § 2 ust.1 pkt 1 rozporządzenia, do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się „instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 2 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 5 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 20 000 W

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna".

Rozważeniu podlegało, czy przedsięwzięcie to może zostać zakwalifikowane jako mogące zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, a więc czy jest zaliczane do przedsięwzięć określonych w § 2 bądź 3 rozporządzenia. Kwestia ta była rozważana w zaskarżonej jak i utrzymanej nią w mocy decyzji. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Koninie oceniło, czy przedsięwzięcie to spełnia wymogi dyspozycji powołanego wyżej § 2, jak i § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia zgodnie z którym: "instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż

wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

d) 1 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

e) 2 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

f) 5 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna".

Z przedłożonej do akt sprawy karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny, co do anten sektorowych skierowanych na azymuty 20 stopni, 90 stopni, 190 stopni, 270 stopni wynosi 3000 W na kierunkach wzdłuż osi głównej wiązki promieniowania

w zasięgu do 150 m od środka elektrycznego anten. Natomiast co do anten sektorowych skierowanych na azymuty 40 stopni, 160 stopni, 280 stopni (3 sztuki) równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi 949 W. Analiza obejmuje więc odległość w osi głównej wiązki promieniowania do 40 m od środka elektrycznego anten. Zasadnie zatem organ przyjął, że przedmiotowe przedsięwzięcie nie należy do mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko wymienionych w § 2 ust. 1 powołanego wyżej rozporządzenia. Należało więc rozważyć, czy nie ma wobec nich zastosowania § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia. Z wycisku z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz z karty informacyjnej przedsięwzięcia wynika, że miejsca dostępne dla ludzi znajdują się w odległości większej niż 150 m wzdłuż osi głównej promieniowania anteny. Potwierdzają to załączone do karty informacyjnej mapy. Nadto w obszarze analizowanym osie głównych wiązek promieniowania anten przy tildzie maksymalnym znajdują się odpowiednio 19,96 m; 22,96 m; 26,1m nad powierzchnią terenu tzn. powyżej miejsc dostępnych dla ludności, bowiem w osi głównej promieniowania anten zabudowa nie występuje. Uwzględniając nawet potencjalną możliwą zabudowę określoną w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy Słupca, oś głównej wiązki promieniowania żadnej z anten nie przetnie przestrzeni znajdującej się do 2 m nad powierzchnią dachów budynków. Organ nie ustalił jednak maksymalnych tiltów dla danych anten. Organ przyjął, że inwestycja ta nie może być zakwalifikowana do przedsięwzięć, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt. 8 rozporządzenia.

W ocenie Sądu nie określa się kumulatywnego oddziaływania całego przedsięwzięcia lecz zgodnie z rozporządzeniem z dnia 9 listopada 2010 r. analizie podlega równoważna moc promieniowania izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny nawet, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna. Wynika to wprost z § 3 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Znaczy to, że skoro odległość środka elektrycznego od miejsc dostępnych dla ludności zależy od mocy każdej anteny osobno („pojedynczej”), to oznacza, że będzie ona taka sama nawet w sytuacji, gdy na jednym obiekcie znajdzie się kilka anten. Przepisy stanowią o mocy promieniowanej izotropowo dla pojedynczej anteny, a więc należy badać, czy

miejsca dostępne dla ludności znajdują się w osi wiązek konkretnych nadajników i w odległości zależnej od ich mocy (dla pojedynczego nadajnika), co organ uczynił. W § 2 ust.1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 powołanego rozporządzenia wyraźnie wskazano, że „równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna”. Te najnowsze przepisy niejako potwierdzają, że prawodawca nie znajduje innej możliwości wyznaczania równoważnej mocy promieniowanej izotropowo, aniżeli odnoszącej się do każdej pojedynczej anteny, chociażby te znajdowały się na terenie jednego zakładu lub obiektu. Jeżeli ustawodawca dopuszczałby możliwość sumowania parametrów charakteryzujących przedsięwzięcie z parametrami realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju, to nie zawierałby jednoznacznego zapisu „ przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna stacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna”.

Jednocześnie jednak do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się również przedsięwzięcia nieosiągające progów określonych w ust. 1, jeżeli po zsumowaniu parametrów charakteryzujących przedsięwzięcie z parametrami realizowanego lub zrealizowanego przedsięwzięcia tego samego rodzaju znajdującego się na terenie jednego zakładu lub obiektu osiągną progi określone w ust. 1 (§ 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji).

Jakkolwiek więc faktem jest, iż nie obowiązuje już § 4 poprzedniego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz.U. nr 257, poz. 2573 ze zm.), formułujący zasadę, iż parametry tego samego rodzaju, charakteryzujące skalę przedsięwzięcia i odnoszące się do przedsięwzięć tego samego rodzaju i położonych na terenie jednego zakładu lub obiektu, istniejących i planowanych sumuje się, nie oznacza to, że obecnie parametry charakteryzujące przedsięwzięcie nie podlegają sumowaniu,

przy jego kwalifikacji do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Cytowany przepis § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 9 listopada 2010r. wprost przewiduje bowiem taki obowiązek. Skoro za parametry realizowanego przedsięwzięcia uznać równoważną moc promieniowaną izotropowo, wyznaczoną dla pojedynczej anteny, to parametry te pozwalają na zaliczenie przedsięwzięcia do potencjalnie znacząco negatywnie oddziałującego na środowisko, jeżeli po ich zsumowaniu, osiągną progi określone w § 2 ust. 1 rozporządzenia. Odmienna wykładnia powołanego przepisu pozostawałaby w sprzeczności z treścią art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz. Urz. WE L 175 z 05.07.1985, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 1, str. 248), implementowanej do krajowego porządku prawnego powołaną wyżej ustawą o dostępie do informacji środowiskowej, który przewiduje obowiązek poddania ocenie skutków przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko naturalne m.in. z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji. Sprzeczne i zawężające w stosunku do tego podejścia byłoby uwzględnianie w zakresie oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne przez przedsięwzięcie jedynie poszczególnych jego elementów (pojedynczych anten) bez względu na łączny rozmiar ich oddziaływania.

Okoliczność wspomnianą organy obu instancji pominęły, stosownych danych w powyższym zakresie brak również w Karcie informacyjnej przedsięwzięcia. Tymczasem zgodnie z podstawową zasadą postępowania administracyjnego, wyrażoną w art. 7 k.p.a. rolą organu administracji publicznej, rozstrzygającego zawistą przed nim sprawę jest obowiązek podejmowania z urzędu lub na wniosek stron wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zasada prawdy obiektywnej jest ściśle powiązana z treścią art. 77 § 1 k.p.a., zgodnie z którym obowiązkiem organu administracji publicznej jest wyczerpujące zebranie i rozpatrzenie materiału dowodowego w sprawie, co umożliwia z kolei dokonanie swobodnej oceny, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 k.p.a.). Niewątpliwie zasady powyższe znajdują zastosowanie również w przypadku postępowania w przedmiocie wydania decyzji o

środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia, nakazując organom prowadzącym postępowanie wszechstronne rozważenie, czy planowana inwestycja stanowi inwestycję mogącą chociażby potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Jak wskazuje analiza zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji organu I instancji, organy w niniejszej sprawie nie przeprowadziły postępowania w sposób umożliwiający dokonanie koniecznego w nim ustalenia okoliczności faktycznych, zgodnie z wymaganiami procedury administracyjnej. Wobec powyższego przedwcześnie jest stwierdzenie, iż wnioskowane przez Orange Polska S.A. do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach konkretne przedsięwzięcie, w istocie nie wymaga wydania takiej decyzji.

Zgodnie z przepisem art. 74 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji środowiskowej, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć między innymi:

- w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmującej obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie;
- wypis z rejestru gruntów obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, z zastrzeżeniem ust. 1a-1c.

W myśl definicji zawartej w art. 3 pkt 5 ustawy środowiskowej karta informacyjna przedsięwzięcia to dokument zawierający podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, w szczególności dane o:

- a) rodzaju, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,

- b) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- c) rodzaju technologii,
- d) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia, przy czym w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego,
- e) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- f) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- g) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- h) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
- i) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia,
- j) wpływie planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej.

Przedłożona karta informacyjna przedsięwzięcia nie stanowi wszakże, nie może też stanowić jedyne źródła materiału faktycznego sprawy, w celu ustalenia prawdy obiektywnej (art.7 k.p.a.). W postępowaniu administracyjnym nie obowiązuje formalna teoria dowodowa, w świetle której daną okoliczność można udowodnić wyłącznie przy pomocy danego, a nie innego środka dowodowego, ani też zasadna, że rola organu orzekającego, to rola biernego podmiotu, oczekującego na dowody zaoferowane przez stronę. (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 22 sierpnia 2012r., sygn.akt II SA/Bd 470/12, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych na stronie internetowej <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>).

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreśla się przy tym, że niedopuszczalne jest orzekanie przez organy administracji publicznej w sprawach dotyczących decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia wyłącznie w oparciu o niezweryfikowane wnioski, zawarte w sporządzonych na zlecenie inwestora opracowaniach. (por. np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 listopada 2010r., sygn.akt II OSK 602/09, dostępny w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych)

Dokonując koniecznych w sprawie ustaleń, należy mieć na względzie, że to inwestor określa takie parametry przedsięwzięcia jak rodzaj instalacji, częstotliwość emitowanego pola elektromagnetycznego, promieniowaną izotropowo równoważną moc pojedynczej anteny oraz ich zsumowane wartości, umieszczenie środka elektrycznego i przebieg głównej osi wiązki promieniowania. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczy bowiem zamierzenia – planowanej inwestycji. Wskazane parametry należy więc ustalać na podstawie danych, określonych przez inwestora. Jednakże we własnym zakresie organ administracji winien ustalić czy wokół planowanego przedsięwzięcia, w granicach określonych przez odległość i kierunki, zależne od wielkości wskazanych przez inwestora parametrów, znajdują się miejsca dostępne dla ludności, z powołaniem się na źródła tych ustaleń. Zgodnie zaś z treścią art. 124 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. Prawo ochrony środowiska (tekst jednolity Dz.U. nr 25 z 2008r., poz. 150 ze zm.), przez "miejsca dostępne dla ludności" należy rozumieć wszelkie miejsca, z wyjątkiem miejsc, do których dostęp ludności jest zabroniony lub niemożliwy bez użycia sprzętu technicznego. Zauważyć należy, że organ odwołał się do definicji miejsc dostępnych dla ludności oraz prawidłowo uwzględnił potencjalną zabudowę.

Uwzględniając przedstawioną argumentację, nie sposób uznać by materiał dowodowy został zebrany i oceniony przez organy wszechstronnie i prawidłowo. Nie ustalono, z uwzględnieniem brzmienia § 3 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 9 listopad 2010r., charakterystycznych parametrów inwestycji, pozwalających na jej prawidłowe zakwalifikowanie, co czyni wydane w sprawie decyzje wadliwymi.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit c p.p.s.a. w zw. z art. 135 p.p.s.a. orzeczono o uchyleniu zaskarżonej decyzji oraz poprzedzającej ją

